

**Věc C-590/21**

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1  
jednacího řádu Soudního dvora**

**Datum doručení:**

23. září 2021

**Předkládající soud:**

Areios Pagos (Řecko)

**Datum předkládacího rozhodnutí:**

25. června 2021

**Navrhovatelé:**

Charles Taylor Adjusting

FD

**Odpůrkyně:**

Starlight Shipping Company

Overseas Marine Enterprises INC

---

**Předmět původního řízení**

Žádost o uznání a prohlášení vykonatelnosti cizího soudního rozhodnutí a cizích příkazů, které zakazují nebo brání poskytnutí soudní ochrany soudem jiného členského státu nebo zahájení řízení již zahájených v tomto členském státě – Definice veřejného pořádku ve smyslu čl. 34 bodu 1 a čl. 45 odst. 1 nařízení č. 44/2001

**Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce**

Článek 267 SFEU, výklad nařízení č. 44/2001

## Předběžné otázky

- I) Musí být výraz „zjevně v rozporu s veřejným pořádkem“ Evropské unie, a v důsledku toho i s vnitrostátním veřejným pořádkem, což je důvodem pro odepření uznání a prohlášení vykonatelnosti podle čl. 34 bodu 1 a čl. 45 odst. 1 nařízení č. 44/2001, chápán v tom smyslu, že kromě výslovných anti-suit injunctions, které zakazují zahájení a pokračování v řízení před soudem jiného členského státu, zahrnuje i rozhodnutí nebo příkazy soudu jiného členského státu, které: i) zakazují a brání žalobci získat soudní ochranu u soudu jiného členského státu nebo pokračovat v řízení již zahájených u tohoto soudu, a ii) jde tedy o zásah do pravomoci soudu jiného členského státu projednat určitý spor, který již probíhá před tímto soudem a který tento soud uznal za slučitelný s veřejným pořádkem Unie? Konkrétně, je v rozporu s veřejným pořádkem Unie ve smyslu čl. 34 bodu 1 a čl. 45 odst. 1 nařízení č. 44/2001 uznání nebo prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí nebo příkazu vydaného soudem členského státu, který přiznává prozatímní a předběžnou náhradu nákladů řízení žadatelům o uznání nebo prohlášení vykonatelnosti, které jim vznikly v souvislosti s podáním žaloby nebo pokračováním v řízení před soudem jiného členského státu, a to z toho důvodu, že: a) po posouzení této žaloby se na věc vztahuje dohoda o narovnání, řádně uzavřená a potvrzená soudem členského státu, který vydal rozsudek nebo příkaz, a b) soud jiného členského státu, u něhož byla podána nová žaloba stejným žalovaným, není příslušný z důvodu doložky o výlučné příslušnosti?
- II) V případě záporné odpovědi na první předběžnou otázku, představuje zjevný a přímý rozpor s vnitrostátním veřejným pořádkem, podle uvedených základních kulturních a právních koncepcí přijatých v Řecku a základních pravidel řeckého práva, která se týkají samotného jádra práva na soudní ochranu (článek 8 a článek 20 řecké Ústavy, článek 33 řeckého občanského zákoníku a zásada ochrany tohoto práva, jak je upřesněno v článku 176 a čl. 173 odst. 1 až 3, článcích 185, 205 a článku 191 řeckého občanského soudního řádu, uvedených v bodě 6 odůvodnění), jakož i čl. 6 odst. 1 EÚLP, takže v takovém případě je možné neuplatnit unijní právo týkající se volného pohybu soudních rozhodnutí, překážku odůvodňující, podle čl. 34 bodu 1 nařízení č. 44/2001, ve smyslu výkladu Soudního dvora Evropské unie, zamítnutí uznání a výkonu výše uvedených rozhodnutí a příkazů (bod I) vydaných soudy jiného členského státu (Spojeného království) v Řecku, a je neuznání z důvodu této překážky slučitelné s koncepcemi, které přijímají a podporují evropskou perspektivu?

## Příslušná ustanovení unijního práva a judikatura Soudního dvora

Listina základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“): článek 47.

Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1): zejména čl. 34 bod 1 a článek 45.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1): články 66, 80 a 81.

Rozsudky Soudního dvora ze dne 13. října 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653); ze dne 28. března 2000, Krombach (C-7/98, EU:C:2000:164); ze dne 11. května 2000, Renault (C-38/98, EU:C:2000:225); ze dne 23. října 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 45); ze dne 28. dubna 2009, Apostolidis (C-420/07, EU:C:2009:271, bod 55); ze dne 9. prosince 2003, Gasser (C-116/02, EU:C:2003:657, body 48 a 72); ze dne 27. dubna 2004, Turner (C-159/02, EU:C:2004:228); ze dne 27. června 1991, Overseas Union Insurance Ltd a další (C-351/89, EU:C:1991:279, body 23 a 24); a ze dne 10. února 2009, Allianz a Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69).

### **Příslušná ustanovení mezinárodního práva**

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP): čl. 6 odst. 1.

### **Příslušná ustanovení vnitrostátního práva**

Ústava České republiky: články 8 a 20.

Občanský zákoník: článek 33.

Občanský soudní řád: článek 176, čl. 173 odst. 1 až 3, články 185, 205 a 191.

### **Stručné shrnutí skutkového stavu a řízení**

- 1 První odpůrkyně, Starlight Shipping Company (dále jen „Starlight“), byla mimo jiné vlastníkem plavidla, zatímco druhá, Overseas Marine Enterprises (dále jen „OME“), byla provozovatelem plavidla, které se potopilo a bylo ztraceno i se svým nákladem v důsledku námořní nehody dne 3. května 2006.
- 2 Toto plavidlo bylo v době své ztráty pojištěno u tří pojistitelů. Vzhledem k původnímu odmítnutí pojistitelů vyplatit pojistné plnění podala společnost Starlight žalobu u anglických soudů proti prvním dvěma pojistitelům a zahájila rozhodčí řízení proti třetímu pojistiteli, a to s cílem získat výplatu pojistného plnění.

- 3 V průběhu těchto řízení byly mezi odpůrkyněmi a třemi pojistiteli plavidla uzavřeny dohody o narovnání (Settlement Agreements). Tyto dohody ukončily probíhající řízení a pojistitelé souhlasili s vyplacením pojistného plnění podle pojistných smluv jako plnou úhradu všech nároků souvisejících se ztrátou plavidla. Dohody o narovnání byly předloženy anglickému soudu, který je schválil dne 14. prosince 2007 a 7. ledna 2008.
- 4 Následně odpůrkyně, jakož i další vlastníci plavidla, podali proti navrhovatelům žaloby u Polymeles Protodikeio Peiraios (soud prvního stupně v Pireu, Řecko). Tyto žaloby se nyní zakládaly na protiprávním jednání a jejich cílem bylo získání náhrady skutečné škody a peněžité náhrady nemajetkové újmy, která údajně vznikla v důsledku tohoto protiprávního jednání.
- 5 Odpůrkyně zejména tvrdily, že v průběhu řízení před anglickými soudy a po dobu, kdy pojistitelé odmítali vyplatit pojistné plnění, vedoucí pracovníci a zástupci pojistitelů, včetně navrhovatelů Charles Taylor adjusting Limited (jednající v postavení společnosti poskytující právní a technické poradenství) a FD (jednající jako fyzická osoba - ředitel této společnosti v rozhodné době), kteří byli pojistiteli lodi pověřeni k jejich obraně proti nárokům první odpůrkyně, sdělili třetím osobám nepravdivá a pomlouvačná tvrzení, která poškodila důvěryhodnost a autoritu odpůrkyně.
- 6 V této souvislosti podali u anglických soudů žaloby pojistitelé a jejich vedoucí pracovníci nebo zástupci (včetně navrhovatelů), kteří byli žalovanými v řízeních o žalobách před Polymeles Protodikeio Peiraios (soud prvního stupně v Pireu). Těmito žalobami se domáhali určení, že žaloby podané v Řecku byly v rozporu s dohodami o narovnání, a předložili návrhy na náhradu škody.
- 7 O těchto soudních žalobách a námitkách bylo dne 26. září 2014 vydáno mimo jiné rozhodnutí soudce Flauxe z High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division, Commercial Court [Vrchní soud (Anglie a Wales), senát pro občanskoprávní, obchodní a správní spory (obchodní spory)] a dva příkazy téhož soudce.
- 8 Zaprvé toto rozhodnutí totiž zejména stanovilo, že podle dohod o narovnání je navrhovatele třeba chápat také jako vedoucí pracovníky a zástupce a že také společnosti Starlight a OME vznesly nároky vůči navrhovatelům. Bylo rovněž konstatováno, že žaloby podané v Řecku, včetně žalob proti navrhovatelům, porušují bez výjimky všechny dohody o narovnání. V souladu s tímto rozhodnutím mají dohody o narovnání za následek, že veškeré případné nároky vůči vedoucím pracovníkům nebo jejich zástupcům, kteří jsou společně odpovědní za protiprávní jednání (nároky, které tvoří základ žalob podaných v Řecku), byly vypořádány dohodami o narovnání. Konečně, pokud jde o právo navrhovatelů na náhradu škody, bylo uznáno, že mají nárok na předběžnou náhradu škody ve výši 100 000 GBP.

- 9 Zadruhé se v obou příkazech stanoví, že dohody o narovnání rovněž zbavují navrhovatele odpovědnosti za veškeré nároky, které společnosti Starlight a OME mohou mít v souvislosti se ztrátou plavidla, včetně jakékoli odpovědnosti za nároky v rámci žalob v Řecku, a že podání a pokračování žalob v Řecku, které společnosti Starlight a OME podaly proti navrhovatelům, je v rozporu s dohodami o narovnání pokud jde o úplné a konečné vyrovnání a výlučnou příslušnost.
- 10 V prvním příkazu byla odpůrkyním uložena povinnost zaplatit navrhovatelům: a) z titulu náhrady škody předběžnou částku 100 000 GBP na pokrytí škod vzniklých do 9. září 2014 a b) náhradu nákladů řízení druhého navrhovatele ve výši 120 000 GBP.
- 11 Druhým příkazem byla odpůrkyním uložena povinnost nahradit navrhovatelům náklady řízení druhého navrhovatele ve výši 30 000 GBP.
- 12 Oba příkazy rovněž obsahují ustanovení, která společnosti Starlight a OME, jakož i fyzické osoby, které je zastupují, upozorňují na to, že pokud příkazy nedodrží, mohou být shledány vinnými z porušení soudních příkazů a jejich majetek může být zabaven nebo jim může být uložena pokuta nebo mohou být fyzické osoby umístěny do vazby.
- 13 Návrhem ze dne 7. ledna 2015 podaným u Monomeles Protodikeio Peiraios (soud prvního stupně v Pireu) se navrhovatelé domáhali uznání a prohlášení vykonatelnosti výše uvedeného rozhodnutí a obou příkazů v Řecku, a to na základě nařízení č. 44/2001. Monomeles Protodikeio Peiraios (soud prvního stupně v Pireu, Řecko) jejich návrhu vyhověl.
- 14 Odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku podaly dne 11. září 2015 na základě článku 43 nařízení č. 44/2001 opravný prostředek k Monomeles Efeteio Peiraios (odvolací soud v Pireu, Řecko). Monomeles Efeteio Peiraios (odvolací soud v Pireu) opravnému prostředku vyhověl, zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a zamítl návrh navrhovatelů.
- 15 Monomeles Efeteio Peiraios (odvolací soud v Pireu) uvedl, že navrhovatelé se mimo jiné domáhali soudní ochrany před anglickými soudy s tím, že dohody o narovnání v tomto ohledu zbavují řecké soudy, u nichž bylo zahájeno řízení, soudní pravomoci. Podle tohoto soudu navíc rozhodnutí a oba příkazy neobsahují anti-suit injunction [příkaz, jímž se zakazuje určité osobě podat návrh na zahájení řízení k jinému soudu nebo v takovém řízení pokračovat]. Podle jeho názoru však rozhodnutí i příkazy obsahují úvahy, které brání postupu v řízení zahájených v Řecku, ukládají povinnost uhradit náhradu škody a upozorňují na povinnost odškodnění osoby, které se domáhají zaplacení svých pohledávek prostřednictvím řízení před řeckými soudy. Tyto texty tedy obsahují „kvazi“ anti-suit injunctions, které vylučují možnost obrátit se na řecké soudy, což je v rozporu s ustanoveními čl. 6 odst. 1 EÚLP a čl. 8 odst. 1 a článku 20 Ústavy, které spadají do jádra pojmu veřejný pořádek.



- 16 Dne 7. října 2019 podali navrhovatelé v původním řízení k předkládajícímu soudu opravný prostředek proti rozsudku Monomeles Efeteio Peiraios (odvolací soud v Pireu - samosoudce).

### **Hlavní argumenty účastníků původního řízení**

- 17 Ve svém opravném prostředku podaném k Monomeles Efeteio Peiraios (odvolací soud v Pireu) odpůrkyně tvrdily, že uznání a prohlášení vykonatelnosti tohoto rozhodnutí a těchto příkazů je zjevně v rozporu s hmotněprávním a procesněprávním veřejným pořádkem vnitrostátního a unijního práva, neboť porušuje jejich základní právo na soudní ochranu a představuje nepřípustný zásah do soudní pravomoci soudů jiného členského státu, v tomto případě řeckých soudů.
- 18 Navrhovatelé tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo zejména nesprávným výkladem a nesprávným uplatněním čl. 34 bodu 1 nařízení č. 44/2001 (který musí být uplatněn restriktivně), článku 33 občanského zákoníku, článků 8 a 20 Ústavy a čl. 6 odst. 1 EÚLP. Zejména tvrdí, že správný výklad těchto ustanovení by měl vést k závěru, že rozhodnutí a příkazy nejsou ve zjevném rozporu s vnitrostátním a unijním veřejným pořádkem a neporušují jeho základní zásady, neboť předběžné přiznání náhrady škody navrhovatelům v souvislosti s řízeními zahájenými v Řecku před podáním jejich žalob u anglických soudů nebrání pokračujícímu přístupu k řeckým soudům a jejich soudní ochraně, a že rozhodnutí a příkazy byly nesprávně považovány za obdobu anti-suit injunctions.

### **Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce**

- 19 Předkládající soud především uvádí, že v takové věci, jako je projednávaná věc, v níž se žádá o uznání a prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí nebo příkazů vydaných před 10. lednem 2015 v souvislosti s žalobami nebo návrhy podanými před tímto datem, se použijí ustanovení nařízení č. 44/2001, a nikoli nařízení č. 1215/2012.
- 20 V Řecku je veřejný pořádek, pokud jde o uznávání cizích rozhodnutí, chápán ve smyslu článku 33 občanského zákoníku, který rovněž odráží mezinárodní veřejný pořádek. V tomto smyslu nelze uznání nebo prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí v Řecku připustit, pokud je jejich výkon svým obsahem v rozporu se základními kulturními, právními, etickými, sociálními, morálními nebo hospodářskými koncepcemi, které v zemi převládají a jimiž se řídí její životní rytmus. Uznání nebo prohlášení vykonatelnosti tedy není možné v případě, že obsah a ustanovení cizího rozhodnutí porušují základní kulturní nebo právní zásady a základní práva jednotlivců uznaná právním státem.
- 21 Kromě toho podle čl. 8 odst. 1 Ústavy „[n]ikdo nesmí být proti své vůli odňat svému zákonnému soudci“, zatímco podle čl. 20 odst. 1 Ústavy „[k]aždý má právo na soudní ochranu u soudu a může u něj zákonem stanoveným způsobem

uplatnit vlastní důvody týkající se svých práv a zájmů“. Spojení těchto ustanovení Ústavy plně zaručuje každému právo obrátit se na řecké soudy a plnou právní ochranu ze strany řeckých soudů. Toto právo je základní a tvoří součást jádra řeckého právního řádu, prostupuje celým řeckým hmotným i procesním právem a je vyjádřeno různými způsoby. Podle řeckého práva tedy není ani myslitelné a tolerovatelné *a priori* vyloučit poskytování soudní ochrany nebo zavádět zásahy a překážky, které ji ztěžují. Takovou překážku představuje předběžná úhrada škody uložená žalobci, který podal žalobu u soudu, která se odvíjí právě od toho, že požádal o soudní ochranu.

- 22 V bodě 6 odůvodnění předkládající soud uvádí, že řecký právní řád samozřejmě, prostřednictvím různých procesních ustanovení, stanoví také sankce pro případ zneužití procesního práva. Zejména je stanoveno, že náklady řízení nese neúspěšná strana (článek 176 občanského soudního řádu), ale soud o nich rozhoduje v okamžiku vydání konečného rozhodnutí ve sporu, kdy je ukončena fáze rozhodování, zatímco v předchozích fázích nese každá strana náklady všech procesních úkonů, které učinila (čl. 173 odst. 1 až 3 občanského soudního řádu), s výjimkou některých výslovně stanovených případů. Dále je stanoveno, že náklady řízení (s konečným rozhodnutím) nese úspěšný žalobce, pokud nesplnil svou povinnost pravdomluvnosti nebo se dopustil jiného zneužívajícího procesního jednání (článek 185 občanského soudního řádu); uložení peněžité pokuty s konečným rozhodnutím účastníkovi, který nejednal v dobré víře, podal zjevně bezdůvodnou žalobu nebo návrh, anebo který zahájil řízení s cílem působit průtahy nebo nedodržel pravidla morálky atd. (článek 205 občanského soudního řádu), jakož i možnost uložit žalobci náhradu nákladů řízení za odročení jednání ve věci (čl. 241 odst. 1 občanského soudního řádu). Konečně, řecké procesní právo stanoví, že usnesení soudu prvního stupně, i když se jedná o konečné rozhodnutí, proti němuž lze podat řádný opravný prostředek (čl. 909 odst. 2 občanského soudního řádu), tedy odpor a odvolání, nelze prohlásit za předběžně vykonatelné. Z toho vyplývá, že usnesení o nákladech řízení nemůže být, bez výjimky, prohlášeno za vykonatelné před vydáním konečného rozhodnutí, aby se zabránilo jakékoli překážce pro podání řádného opravného prostředku neúspěšnou stranou. Z judikatury řeckých soudů rovněž vyplývá, že ze zneužívajícího procesního jednání žalobce, který činí nepravdivá prohlášení, vyplývá rovněž povinnost nahradit jeho protistraně (žalovanému) škodu na základě protiprávního jednání (články 914, 919 občanského zákoníku), ale pouze v případě, že to není v rozporu s překážkou věci pravomocně rozsouzené týkající se rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o žalobě podané žalobcem. Ze způsobu, jakým je tato otázka řešena v řecké judikatuře, je zřejmé, že soudy jsou v zásadě povinny chránit základní právo žalobce obrátit se na soud, i když jeho jednání může být považováno za zneužívající, aniž by byl přípustný jakýkoli předběžný zásah soudů, který by ohrozil výsledek jeho soudní žaloby nebo přiznával odškodnění z titulu náhrady škody před výsledkem dotčeného řízení, za účelem bránit v požadované soudní ochraně. Zároveň je zachována možnost pozdějšího stanovení náhrady škody, pokud je to slučitelné s výsledkem sporu o podané žalobě. Kromě toho je podle vnitrostátního práva k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

zahájeného před daným soudem příslušný pouze soud, který o nich rozhodne s konečnou platností (článek 191 občanského soudního řádu).

- 23 Kromě toho čl. 6 odst. 1 EÚLP chrání právo každé osoby na soudní ochranu. Toto základní právo je rovněž zakotveno v článku 47 Listiny, který zakládá právo na prostředek nápravy před soudem. Toto právo je rovněž součástí ústavních tradic společných členským státům Evropské unie a mezinárodních nástrojů týkajících se ochrany lidských práv. Ochrana tohoto práva se tedy, i pro účely výkladu a použití čl. 34 bodu 1 nařízení č. 44/2001, týká evropského veřejného pořádku, a to jak hmotného, tak procesního, a v důsledku toho i vnitrostátního veřejného pořádku.
- 24 V této souvislosti vyvstává otázka, zda jsou rozhodnutí a příkazy soudu členského státu, které předem uznávají a nařizují úhradu nákladů řízení ve formě předběžné náhrady (rozhodnutí, které v podstatě představuje sankci zřejmě z titulu náhrady škody) v souvislosti s věcí projednávanou soudy jiného členského státu, slučitelné s veřejným pořádkem Unie. Takovým uznáním není nepochybně vyloučena záruka soudní ochrany; avšak její výkon je ztížen, neboť žalobce je u soudů jiného členského státu povinen (pokud je rozhodnutí státu původu prohlášeno za vykonatelné v místě jeho hlavního bydliště nebo sídla, kde se nachází většina jeho majetku) předem uhradit, kromě vlastních nákladů řízení, náklady řízení protistrany, a to před vydáním konečného rozhodnutí soudu, u něhož bylo zahájeno řízení. Povaha této povinnosti jako prostředku, který má žalobce odradit od pokračování v řízení, je ještě zjevnější, pokud příslušné rozhodnutí stanoví, že další náhrada škody může být přiznána, pokud se zvýší jeho náklady, tedy pokud bude pokračovat v řízení. Tento problém se netýká pouze finančních zájmů, ale má jasný dopad na výkon základního práva na neomezenou soudní ochranu.
- 25 Navíc anti-suit injunction, známý především v common law, je příkaz soudce, který osobě zakazuje zahájit nebo pokračovat v soudním nebo rozhodčím řízení na cizím sudišti nebo u rozhodčího soudu. Původně obsah anti-suit injunctions spočíval v zákazu zahájit nebo pokračovat v řízení před anglickými soudy. Následně se objevila přeshraniční forma anti-suit injunction a přijetí příslušného opatření v řízeních probíhajících v zahraničí. Anti-suit injunctions jsou vydávány především z důvodu, že podání žaloby nebo pokračování v řízení před soudem jiného státu v rozporu s dobrou vírou nebo zneužívajícím způsobem poškozuje žalobce. Toto jednání v podstatě směřuje k tomu, že soud jednoho státu vstupuje do řízení před soudem jiného státu. Soud tak rozhoduje nejen o vlastní příslušnosti, ale také o příslušnosti cizího vnitrostátního soudu.
- 26 Předkládající soud dále odkazuje na rozsudek ze dne 27. dubna 2004, Turner (C-159/02, EU:C:2004:228), v němž Soudní dvůr rozhodl, že Bruselská úmluva, která byla nahrazena nařízením č. 44/2001, „musí být vykládána v tom smyslu, že brání příkazu, kterým soud smluvního státu zakazuje účastníkovi řízení, které před tímto soudem probíhá, zahájit nebo pokračovat v řízení před soudem jiného smluvního státu, i když tento účastník jedná v rozporu s dobrou vírou s cílem bránit v pokračování probíhajícího řízení“ (*neoficiální překlad*).



- 27 Příkaz, jímž soudce pod hrozbou sankcí zakáže účastníkovi řízení zahájit nebo pokračovat v řízení před cizím soudem, má však za následek dotčení příslušnosti tohoto soudu k řešení sporu. Jakýkoli příkaz zakazující žalobci zahájit takové řízení by měl být považován za zásah do příslušnosti tohoto soudu, který je neslučitelný se systémem Bruselské úmluvy (rozsudek ze dne 27. dubna 2004, Turner, C-159/02, EU:C:2004:228).
- 28 Podle čl. 35 odst. 3 nařízení č. 44/2001 nelze v řízení o uznání a prohlášení vykonatelnosti přezkoumávat příslušnost soudů členského státu původu a pravidla týkající se příslušnosti ve smyslu čl. 34 bodu 1 se netýkají veřejného pořádku, takže nedodržení těchto pravidel nemůže odůvodnit zamítnutí návrhu.
- 29 Jinou otázkou je však zasahování soudu členského státu do soudní pravomoci jiného členského státu. Kromě výslovných anti-suit injunctions vyvstává podobná otázka také v souvislosti s předčasným vyčíslením a předběžným nařízením úhrady nákladů řízení ve formě předběžné náhrady (což představuje značnou sankci ve formě náhrady škody) v souvislosti s věcí projednávanou soudy jiného členského státu. To platí bez ohledu na výsledek řízení před soudy jiného členského státu, který může být pro žalobce nepříznivý, a v konečném důsledku může být rozhodnuto, že tyto soudy nejsou příslušné k projednání věci, a v takovém případě jsou jedinými soudy, které jsou příslušné k výpočtu a přiznání nákladů vzniklých v řízení před nimi. Ačkoli tato rozhodnutí a příkazy výslovně nebrání tomu, aby byla žaloba nebo pokračování v žalobě podáno u soudu jiného členského státu, nic to nemění na tom, že je takto uložena předběžná sankce.
- 30 V této souvislosti tedy vyvstává otázka, zda vydání takových rozhodnutí a příkazů, které podstatně ovlivňují výsledek řízení před soudem jiného členského státu z důvodu nepřislušnosti tohoto soudu k projednání sporu, představuje zásah do jeho soudní pravomoci, který je v rozporu s veřejným pořádkem Unie, a v důsledku toho i s vnitrostátním veřejným pořádkem.
- 31 V projednávané věci má senát, který věc projednává, pochybnosti o následujících právních otázkách týkajících se výkladu ustanovení unijního práva.
- 32 Zaprvé, musí být výraz „zjevně v rozporu s veřejným pořádkem Evropské unie“, a v důsledku toho i s vnitrostátním veřejným pořádkem, což je důvodem pro odepření uznání a prohlášení vykonatelnosti podle čl. 34 bodu 1 a čl. 45 odst. 1 nařízení č. 44/2001, chápán v tom smyslu, že kromě výslovných anti-suit injunctions, které zakazují zahájení a pokračování v řízení před soudem jiného členského státu, zahrnuje i rozhodnutí nebo příkazy soudu jiného členského státu, které zakazují a brání žalobci získat soudní ochranu u soudu jiného členského státu nebo pokračovat v řízení již zahájených u tohoto soudu, a je takový zásah do pravomoci soudu jiného členského státu projednat určitý spor, který již probíhá před tímto soudem, slučitelný s veřejným pořádkem Unie (první předběžná otázka, bod i)?

- 33 Konkrétně vyvstává otázka, zda veřejný pořádek Unie ve smyslu čl. 34 bodu 1 a čl. 45 odst. 1 nařízení č. 44/2001 brání tomu, aby byla žadatelům o uznání a prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí nebo příkazu vydaného soudem členského státu předem přiznána prozatímní náhrada nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s podáním žaloby nebo pokračováním v řízení před soudem jiného členského státu, a to z toho důvodu, že: a) po posouzení této žaloby se na věc vztahuje dohoda o narovnání, řádně uzavřená a potvrzená soudem členského státu, který vydal rozsudek nebo příkaz, a b) soud jiného členského státu, u něhož byla podána nová žaloba stejným žalovaným, není příslušný z důvodu doložky o výlučné příslušnosti (první předběžná otázka, bod ii).
- 34 Zadruhé, představuje podle výše uvedených ustanovení řeckého práva a výše uvedeného čl. 6 odst. 1 EÚLP takové přijetí rozhodnutí a příkazů, které je v rozporu se základními pravidly, jež tvoří podstatu práva na soudní ochranu v členském státě uznání (Řecko), překážku pro uznání a prohlášení jejich vykonatelnosti podle čl. 34 bodu 1 nařízení č. 44/2001, takže je narušena zásada volného pohybu soudních rozhodnutí, a je neuznání v důsledku této překážky v souladu s koncepcemi, které přijímají a podporují evropskou perspektivu (druhá předběžná otázka)?